

Sverige-Kuriren

Sverige-Kuriren, Box 60015, 104 01 STOCKHOLM

Nr 1 1988

Pris 20 kr.

Innehåller bl a:

AIDS-bekämpningens
sabotörer Sid 10

Vård eller straff?
Sid 11

Riket runt

Nyköpingsbro
restaurang och cafeteria
Sid 17

Wilhelm
Peterson-Berger Sid 19

Frihet Sid 12

Fosterlandet åter
Sid 24

Den vita zonen
i Östersjön
- nu delvis röd

Sid 5

Sveriges
fantastiska
flyktingpolitik

Sid 7

USA:s och Sovjets fredsvilja

Sid 2

USA:s och Sovjets fredsvilja

Massmedia har i utrikespolitiska frågor under det gångna året koncentrerat sig mest kring de två supermakternas toppmöten där nedrustningsfrågor har diskuterats. Den bild som massmedia har försökt skapa av dessa möten är att Gorbatsjov skulle vara den pådrivande och fredsbenägna parten i samtalen mellan supermakterna, medan Ronald Reagan skulle vara den bromsande parten med sin envishet att inte vilja skrota sitt SDI-projekt. Grunden till detta är Sovjetledaren Gorbatsjovs charmfensiv med "perestrojka", "glasnost" och "fredsvilja", vilket massmedia har lanserat som "det nya Sovjet-unionen". Men allt tal från Gorbatsjovs sida, är det något som vi kan lita på? Och kan vi lita på USA:s fredsvilja?

För att kunna besvara dessa frågor måste vi gå tillbaka i historien ty historien kan lära oss att tolka dagens händelser och konsekvenser, för framtiden. Sovjets och USA:s relationer idag är en repris av sena 50-talet och första hälften av 60-talet. Då leddes kommunistdiktaturen i Sovjet av en man vid namn Chrustjev. Han liksom Gorbatsjov talade om fredsvilja och avspänning. USA leddes förvisso inte av McCarthy, men hans antikommunistiska anda präglade hela det amerikanska samhället, så det var passande för Sovjet att PR-mannen Chrustjev tog makten efter diktatorn Stalins död. I dagens amerikanska samhälle har en stark antikommunism vaknat till liv igen under Reaganadministrationen.

Propagandafilmer som Röd gryning och Rocky 4 har producerats för att underhålla "rysshatet".

Västvärlden gör nu som då, stirrar sig blinda på kommunisternas propaganda. Men vi som kan vår historia vet vad som hände med Ungern 1956 trots att Chrustjev hade proklamerat att varje land skulle få välja sin väg till socialism. Vidare byggdes Berlinmuren 1961 eller som den kallas av kommunisterna "en antifascistisk skyddsmur" under den "fredsälskande" Chrustjevs tid. En tredje stor händelse som motsäger kommunisternas propaganda under denna tid var Sovjets försök att flytta fram kärnvapenpositionerna till kommunistdiktaturens Cuba. Detta ledde till den s k Cubakrisen 1962.

Om man skall ha den minsta tilltro till Gorbatsjovs "fredsvilja" måste Sovjet återgå friheten till våra ockuperade baltiska grannländer och resten av Östeuropa. Vidare skall de sovjetiska trupperna lämna Afghanistan. Slutligen måste Sovjet avbryta sin militära hjälp i form av material och rådgivare till diverse kommunistdiktaturer i världen. Det finns ett ordstäv om kommunismen som passar in i dagens "glasnost": "Förr var kommunismens mål att erövra hela världen, men nu är målet endast att erövra halva världen, för den andra halvan har kommunismen redan erövrat".

Även när det gäller USA:s politik måste vi gå tillbaka i historien för att förstå dagens politiska händelser. Redan under andra världskriget miss-

forts sid 3

Sverige-Kuriren Nr 1 1988

Prenumerera på Sverige-Kuriren
S-K utkommer med ca 6 nr per år. Du prenumererar på 6 nummer för 100 kr som insättes på Sverigedemokraternas postgiro 57 28 20-9. Märk talongen "6 nr S-K". Du kan också prenumerera på 12 nummer för 200 kronor.

Skriv i Sverige-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller förslag och synpunkter på innehållet. Anteckna datum på pressklippen och ange vilken tidning de kommer ifrån.

Sverige-Kuriren tar även emot in-

sändare och manus till artiklar, helst maskinskrivna (gärna med dubbelt radavstånd). För att underlätta vårt arbete återsänder vi ej manuskript, så spara därför en egen kopia.

Stöd Sverige-Kuriren

Sverige-Kuriren är i behov av extra ekonomiska bidrag för att kunna utvecklas ytterligare. Vi är tacksamma för alla bidrag - stora som små. Använd Sverigedemokraternas postgiro 57 28 20-9 och skriv "tidningsfonden" på talongen.

Innehållet i Sverige-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid

överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt.

Ansvarig utgivare: Lars Ljungh.

Redaktion: Richard Meyer, Johan Rinderheim, Leif Zeilon.

S-K, Box 60015, 104 01 Stockholm. Postgiro: 57 28 20-9.

Eftertryck tillåtet endast om källan anges tydligt med fullständig adress. (Sverige-Kuriren, Box 60015, 104 01 Stockholm).

Sverige-Kuriren utges av Sverigedemokraterna.

SD-tryck, Stockholm februari 1988.

"Fädernas kyrka" ratades igen

Följande artikel stod att läsa i Dagens Nyheter, den 28/8-87:

"Kyrkomötets ordförande Göran Åstrand med flera hade ingen framgång på kyrkomötet på torsdagen med sitt önskemål om att återinföra J.A. Eklunds bekanta psalm "Fädernas kyrka".

Fädernas kyrka mönstrades ut i fjol när kyrkomötet antog den nya svenska psalmboken.

Men eftersom det visar sig att psalmen fortfarande lever, sjungs och älskas vid gudstjänster, bröllop och begravningar likaså barndop ville Åstrand och flera andra kyrkomötesledamöter ha den tillbaka i psalmboken.

Praktiskt skulle detta kunna gå till så att psalmen klistrades in som ett extrabladd i psalmboken som många människor redan gjort.

Kyrkomötets särskilda beredningsutskott ansåg dock att ett beslut som i parlamentarisk ordning fattats inte kan rivas upp utan tvingade skäl och därmed blev det."

Lägg särskilt märke till tredje och femte stycket.

Psalmen är mycket populär, men trots det, så kan inte beredningsutskottet tänka sig att riva upp det tidigare, mycket dumma och rent folkförrädiska, beslutet, eftersom "det fattats i parlamentarisk ordning" och "inga tvingade skäl föreligger"...

Ännu en gång har några pösmagade förmyndartyper bestämt, vad svenska folket skall tycka och inte tycka.

Lek med tanken, att, av någon märklig anledning, några av alla "kompisar", som väller in över Sveriges gränser, ville att "Fädernas kyrka" skulle återinföras... Snabbare än tanken, skulle man ta bort bannbullan från denna psalm och kanske rent av trycka om hela upplagan av psalmboken.

Man behöver inte vara särskilt kyrklig av sig, för att reagera mot denna utstuderat korkade handling, att stryka "Fädernas kyrka". En av motiveringarna, när man strök den var: "Psalmen är alltför nationell och kan uppfattas såsom stötande av våra invandrare och flyktingar"...

"Ragge"

forts från sid 2

trodde USA Sovjet. Efter kriget uppstod ett nytt krig, det s k kalla kriget. I USA uppstod en rädsla inför de kommunistiska hotet och dåvarande president Truman (1945-1952) förklarade att USA skulle stoppa kommunismen med dollar eller vapen var helst den dök upp och kunde hota makten. Denna politik gick under benämningen Trumandoktrinen eller "containmentpolitiken" dvs "hålla-tillbaka-kommunismen"-politiken. USA har mig veterligen aldrig gått ifrån den politik som Truman inledde och därefter har USA agerat som världspolis med självpåtagen rätt att göra vad som faller makthavarna i landet in. Under Reagan-administrationen kan man nämna USA:s landsättning av trupper på Grenada och dess inblandning i Centralamerika.

Både USA och Sovjet måste dra tillbaka sina trupper från Europa och upphöra med militärt stöd till diverse Tredje världen-länder, innan man kan börja tro på deras fredsvilja.

Nu är att varken USA eller Sovjet är villiga att vidtaga dessa åtgärder. Anledningarna är för det första att de båda staterna inte vill dra tillbaka sina framdragna positioner som kan ha kostat dem mycket att få, i form av ekonomiska bidrag i gengäld mot en

militärbas i landet. För det andra misstror de båda staterna varandra djupt. Men den tredje och tyngsta anledningen är att dessa båda stater är imperialistiska stater, vilket är otvivelaktigt om man ser på deras utrikespolitik, där de endast vill ha fred på sina egna villkor dvs total underdånighet av motståndaren.

Huruvida det avtal som skrevs under i Washington angående skrotning av landbaserande medeldistanskärnvapen kommer att påverka fredssäkerheten i Europa och vem som har fått det militära överläget överlåter jag militärstrategier och experter att dryfta om. Men om jag skall säga något om avtalet så är det enligt min mening ett steg i riktning mot ett ännu större stormaktsinflytande över Europa. Denna "nedrustning" leder inte till något annat än ökad risk för militära konflikter med konventionella styrkor mellan de två staterna. En reell nedrustning måste som jag nämnt förut även innebära tillbakadragande av alla trupper till deras egna länder. Det enda sättet att säkra freden i Europa är följaktligen att be Sovjet och USA dra hem sina styrkor från Europa för gott.

Richard Meyer

Avgå, Roland Öhrn!

Majoriteten av stockholms poliser anser att Roland Öhrn (s), vice ordförande i Stockholms polisstyrelse bör avgå. Det är Öhrns uttalande om att poliser som semesterar i "fel" länder skall registreras och räkna med sänkta vitsord och utebliven befordran, som irriterat många medlemmar i polisförbundet.

Det tokiga förslaget godtog inte av presidiet i styrelsen vid ett sammanträde den 20 januari. Missnöjet med Roland Öhrn är nu mycket utbrett.

Sjöboandan sprider sig!

Centerpolitikerna i Sjöbo trumfades igenom förslaget om folkomröstning i flyktingfrågan. Nu sprider sig Sjöboandan norrut. I Klippan i nordvästra Skåne hyllar partikollegor det omdiskuterade beslutet.

- Det är alldeles för slapt i det här landet när det gäller att släppa in flyktingar. Vi måste skydda det svenska, säger anhängarna i Klippan. I Klippan är det Riseberga centeravdelning med Kurt Gustafsson i spetsen, som valt att ställa sig på Sjöbosidan i flyktingfrågan.

Fri invandring.

Fria moderata studentförbundet säger i ett uttalande från sitt senaste årsmöte att invandringen bör släppas helt fri. Man anklagar dessutom regeringen för att ställa sig på samma sida som de "invandrarfientliga" grupperna då de förordar en begränsad invandring. Det är inte första gången Fria moderaterna uttalar sig så här.

Bevara den beridna högvakten

"Den beridna högvakten är en av de få beridna militära styrkor i världen som har en ridande och samtidigt spelande musikkår. Den har sitt ursprung i Upplands ryttare från början av 1600-talet.

Denna högvakt har ett stort kulturellt och turistiskt värde. Inte minst genom det senare har den även stor betydelse för vårt näringsliv och då inte enbart i Stockholm. Den beridna högvakten är en riksangelägenhet."

"Den beridna högvakten har i flera omgångar varit hotad av nedläggning. Det förhoppningsvis sista hotet är nu avvärjt i och med att Stiftelsen för Den Beridna Högvakten konstituerats och övertog arméns hästar vid en ceremoni i kungsträdgården i Stockholm den 26 augusti 1987.

Stiftelsen kommer nu att ställa hästar till chefen för arméns förfogande för tjänstgöring vid högvakt,

Hjälp oss att bevara
den beridna högvakten!

statsbesök, riksdagens högtidliga öppnande mm."

Så lyder inledningstexten i en folder utgiven av Föreningen för Den Beridna Högvakten. Föreningen samlar nu medel för att kunna garantera att den beridna högvakten bevaras för all framtid.

Eftersom politikerna sviker när det gäller vår svenska kultur och historia, kan vi bara uppmuntra alla som vill att stödja föreningen så att traditionerna kan leva vidare. Adressen är: Föreningen för Den Beridna Högvakten, Pilgatan 3, 112 23 Stockholm, Postgiro: 90 15 50 - 4 (Medlemsavgift 100:-)

Prenumerera på Sverige-Kuriren

Den vita zonen i Östersjön - nu delvis röd!

Har en svensk regering rätt att ge bort svenskt fiskevatten till främmande makt? Knappast! Men det är faktiskt vad regeringen Carlsson nyligen gjort med sitt Östersjö-avtal med ryssarna!

Sverige brukar i internationella sammanhang hävda små staters rätt gentemot stormakter. När USA och Sovjet har - direkt eller genom bulvaner - angripit länder som Vietnam, Afghanistan och Nicaragua, har det officiella Sverige protesterat högljutt. Samtidigt har Sverige haft en olöst gränsdragningsvist med Sovjet i Östersjön. Sverige har med stöd av folkrätten hävdats att gränsen skall dras mitt emellan Gotland och Baltikum. Ryssarna däremot har vid förhandlingsbordet vägrat räkna in Gotland som svenskt territorium och krävt att gränsen skall dras mellan det svenska fastlandet och Baltikum.

Folkrätten kan i vissa fall vara tvetydig men här rör det sig om ett solklart fall. Enligt havsrättskonventionen från 1982 gäller enligt paragraf 121 att öar ska behandlas på samma sätt som landterritorier. Undantag görs för "klippor som inte kan bära upp mänsklig bosättning eller eget liv." Enligt ryssarna så utgör Gotland ett sådant undantag! Att de tre undantagskriterierna inte kan gälla för Gotlands del inser varje allmänbildad svensk med lätthet. För det första så är Gotland ingen liten klippa. För det andra har Gotland 55 000 invånare som tror sig ha mänskliga bostäder.

För det tredje så hade Gotland redan på

medeltiden ett rikt ekonomiskt liv i och med att Visby var en viktig stad i Hansan.

Utrikesminister Sten Andersson har påstått att 1982 års havsrättskonvention skulle vara mer oklar än den tidigare vad gäller mittlinjeprincipen. I den nya konventionen finns nämligen en kompletterande "skälighetsprincip" för svårlösta gränstvister. Denna skälighetsprincip är emellertid mycket diffust formulerad och har inte tidigare åberopats vid någon viktig gränsdragningskonflikt. Mittlinjeprincipen var den enda princip som åberopades vid de dansk-svenska gränsdragningsförhandlingarna 1984. Då gav öarna Laesö, Anholt, och Hesselö full utdelning vid förhandlingarna. Detta alltså till Sveriges nackdel! Då dessa tre öar är betydligt mindre än Gotland, både storleks- och befolkningsmässigt, torde saken vara klar! Men utrikesminister Andersson var av annan mening. Vid tvisten med Sovjet har båda sidor haft 100-procentiga anspråk på tvisteområdet, medan så inte var fallet vid den dansk-svenska tvisten. Därför, menade Andersson, kunde man inte förvänta sig från svensk sida att få hela området. (Om ryssarna krävde att få hela Sverige skulle vi alltså, med samma retorik, kunna känna oss nöjda med att förhandla bort Skåne och Gotland. förf anm)

forts sid 6

forts från sid 5

Mycket förhandlande

Sverige och Sovjetunionen har förhandlat om gränsdragningen i fyra tidigare omgångar, 1969, 1970, 1974 och 1982. Båda sidor höll fast vid sina principer under de tre första förhandlingarna, men vid den fjärde (1982) gjordes ett kompromissförsök. Sverige erbjöd ryssarna 8 procent av området ifråga, vilket de tackade nej till. Sedan framkom att regeringen - då socialistisk, under Olof Palme - varit beredda att avstå 13 procent. Som en parentes kan sägas att förhandlingarna 1982 skedde enbart några månader efter den beryktade strandningen av en rysk u-båt strax utanför Karlskrona.

Sista förhandlingen

Under 1985 återupptogs förhandlingarna om gränsdragningen. Då föreslog Sovjet att den "vita zonen" skulle delas lika. Förhandlingarna gick sedan "på sparlåga" ända till våren -87. Den sovjetiske regeringschefen Ryzjkov antydde då i ett brev till statsminister Carlsson att den svenska tolkningen av mittlinjeprincipen kunde godtas av Sovjet. Höstens förhandlingar blev mycket intensiva och Sovjet sade sig kunna nöja sig med 40 procent. Men svenska regeringen ville ännu inte släppa ifrån sig mer än 20 procent. Strax före jul inleddes de slutgiltiga förhandlingarna, först i Stockholm och sedan i Moskva. Man kom då överens om slutbudet, vilket innebar 25 procent till Sovjet. Detta bud accepterades även av hela den borgerliga oppositionen i Sverige. Moderaterna gick dock med på avtalet under viss protest.

Undertecknandet

Onsdagen den 13:e januari undertecknade statsminister Carlsson och den ryske regeringschefen Ryzjkov en principöverenskommelse om den ekonomiska gränsdragningen i Östersjön. Det var den sista fasen i Ryzjkovs besök i Sverige.

Avtalet innebär i korthet följande:

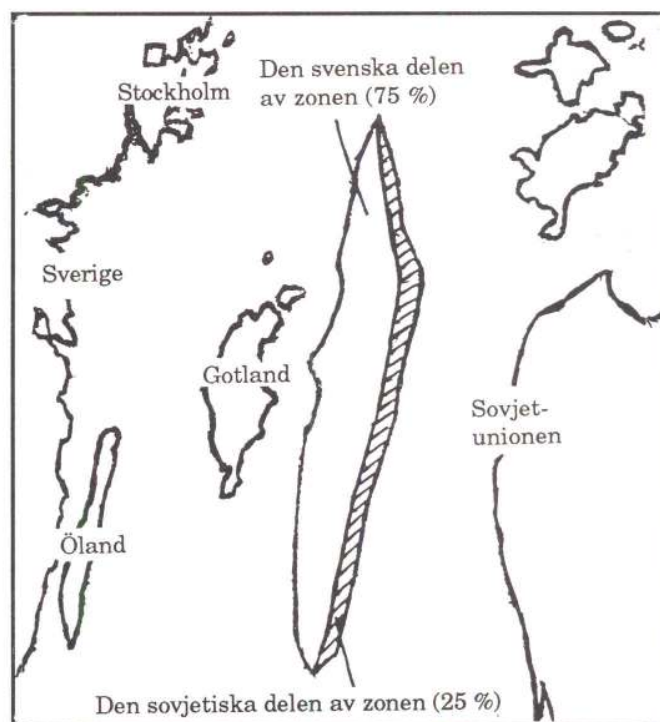
- Sovjet får 25 procent av den 13 500 kva-

dratkilometer stora "vita zonen" och Sverige får 75 procent.

- Gränsen skall dras symmetriskt från områdets nordspets till dess sydspets så att Sverige alltså får 75 procent av den norra, mellersta och södra delen av området.

- Sovjet kommer under 20 års tid att ha rätt till att årligen ta upp 18000 ton fisk i det svenska området. För de svenska fiskarna gäller att de årligen får ta upp 6000 ton fisk i det sovjetiska området.

Man bör observera att överenskommelsen inte gäller gränsen för vårt territorialvatten. Överenskommelsen ger dock ryssarna en fördel vid kommande förhandlingar om var territorialvattengränsen skall dras. De kommer då troligen hävda att det är mest logiskt att den ekonomiska och politiska gränsen dras på samma sätt. Om nu förhandlingar överhuvudtaget kommer ifråga.

Den omtvistade "vita zonen" i Östersjön är mycket fiskerik - dryga 20 000 ton kan tas upp utan problem - och man kan även förvänta sig framtida oljefyndigheter. Till ytan är zonen 13 500 kvadratkilometer stort.

Johan Rinderheim

Sveriges fantastiska flyktingpolitik

De senaste åren har Europas länder kraftigt skärpt sina restriktioner mot invandringen från den s k Tredje världen. I denna bild finns endast ett undantag, som vi strax skall komma till. Bakgrunden är den ständigt ökade strömmen av asylsökande från Afrika, Asien och Latinamerika. Invandrarna utger sig oftast för att vara politiska flyktingar, men de flesta drivs i verkligheten främst av ekonomiska motiv. Det normala i Europa är numera att bara 10-20 % av de asylsökande accepteras. Det helt övervägande antalet avvisas då de betraktas som ekonomiska flyktingar.

Bakom det växande invandringstrycket från tredje världen ligger framför allt två faktorer: de stora skillnaderna i levnadstandard mellan i- och u-länder samt den snabba befolkningstillväxten i u-länderna. Befolkningen i Tredje världen ökar med ca 80 miljoner per år - dvs ungefär lika mycket som den totala invandringen till Förenta Staterna alltsedan Columbus upptäckte Amerika för 500 år sedan.

Att i-länderna tvingas skärpa sin invandringspolitik är därför helt naturligt. I annat fall skulle de riskera att dränkas i en flod av invandrare från fattiga länder. Den förre franske presidenten Giscard d'Estaing sade i ett uppmärksammat tal för några år sedan, att det demografiska trycket från Tredje världen på sikt är ett större hot mot Europa än det militära hotet från Sovjetunionen. De utvägar han såg att komma till rätta med detta hot var en skärpt europeisk invandringspolitik, höjda födelsetal i Europa samt ökat ekonomiskt bistånd till u-länderna för att

förbättra förhållandena där.

Den restriktiva invandringspolitik i Europa som presidenten efterlyste har nu alltså genomförts. Ett undantag finns dock, och det är naturligtvis Sverige. I vårt land har man gått rakt motsatt väg. De senaste åren har Sveriges gränser öppnats på vid gavel för invandring av flyktingar, verkliga eller föregivna. Medan Sverige ännu 1985 avvisade 40 % av de asylsökande, även det en internationellt låg siffra, har de två senaste åren endast ca 10 % behövt återvända utan det eftertraktade svenska uppehållstillståndet.

År 1983 gav Sverige enligt Invandrarverkets statistik asyl åt ca 7.000 ekonomiska och politiska flyktingar. År 1984 var antalet ca 11.000, 1985 ca 13.000 och 1986 hela 22.000. I siffrorna ingår flyktingarnas anhöriga.

För 1987 föreligger hittills statistik för de tre första kvartalen. Upphållstillstånd har beviljats för drygt 20.000 asylsökande inklusive anhöriga. Det betyder att helårssiffran för 1987 bör ligga

mellan 25.000 och 30.000.

Redan 1986 blev Sverige Europas största asylland genom att gå förbi Västtyskland. När den fullständiga statistiken för 1987 föreligger, kommer det troligen att visa sig att Sverige under fjolåret givit asyl åt nästan lika många som hela det övriga Europa sammanlagt. Med andra ord: Sverige, som har 2 % av Västeuropas befolkning, svarar för omkring hälften av Europas asylgivning!

Jämfört med andra länder

En jämförelse med några andra länder av ungefär samma storleksordning som Sverige belyser den svenska flyktingpolitikens extrema karaktär. **Finland** har brukat ta emot några dussintal flyktingar varje år men ämnar nu tydligt öka till kanske något hundratal. **Danmark** gav 1986 asyl åt ca 6.000, men har numera kraftigt skärpt reglerna och räknar för 1987 med att ha kommit ned under 2.000.

forts från sid 7

Även Norge som 1986 accepterade 600 flyktingar har beslutat strama åt sin politik. Nyligen förklarade statsminister Gro Harlem Brundtland att flyktingpolitiken måste skärpas på grund av det snabbt växande antalet asylsökande. Flyktingar som fått uppehållstillstånd skall t ex kunna återsändas om förhållandena i hemlandet blir bättre. Den norska justitieministern Helen Bøsterud sade att tre fjärdedelar av de asylsökande bara är ekonomiska flyktingar.

Schweiz har under 1987 beviljat asyl åt mindre än 1.000 personer. Över 90 % av de asylsökande har avvisats. Nederländerna tar emot 1.000-2.000 asylsökande om året. Belgien har från och med årsskiftet genomfört vad som endast kan beskrivas som ett totalstopp för all asylinvandring.

Inga begränsningar

Men i Sverige är det inte tal om några begränsningar. Tvärtom har alla riksdagspartier uttalat att de inte kan tänka sig någon begränsning av den svenska asylgivningen. En pådrivande roll spelas i det sammanhanget av våra stora massmedia. De bedriver en lögnaktig och hysteriskt präglad propagandakampanj som

utmålar varje den minsta skärpning av den svenska flyktingpolitiken som nästan liktydig med världens undergång.

Det tycks då inte hjälpa mycket att Invandrarverkets snart avgående chef Thord Palmlund i det ena kraftfulla uttalandet efter det andra framhåller, att Sverige inte klarar av att ta emot så många flyktingar som nu. Bostäderna ute i kommunerna räcker helt enkelt inte till längre för denna väldiga flyktingström. Asylinvandringen måste anpassas till vad kommunerna orkar med, understryker Palmlund. Invandrarverket kräver bl a skärpt gränskontroll och åtgärder mot passlöshet och organiserad flyktingsmuggling. Sverige bör inte längre ta över asylsökande från andra länder, menar Palmlund.

Som det nu är, tycks Sverige ofta fylla rollen som en sista utväg för asylsökande som inte lyckats få uppehållstillstånd i något annat land. Till Sverige kan man alltid fara och få sin asyl - det är tydligen inställningen. Men man måste förstås vara klok nog att göra sig av med pass och biljetter före ankomsten till Sverige. För i Sverige är vi ju så otroligt hygliga att vi accepterar den asylsökandes uppgifter, hur uppenbart lögnaktiga dessa än må vara, om vi inte själva kan mot-

bevisa dessa uppgifter...

Oerhörda kostnader

Enligt Arlandapolisen saknar numera 90-95 % av de asylsökande alla identitetshandlingar. Flyktingar som tillgriper sådana metoder kan inte gärna ha starka sakskäl för sin asylframställan.

Flyktingarnas bostadsbehov motsvarade 1986 hela nettotillskottet av lägenheter (nyproduktion minus rivningar o dyl). Det har invandrarministern själv erkänt. I fjol tog flyktingarna troligen i anspråk mer än hela nettotillskottet. Men det är en sak som varken politiker eller massmedia gärna talar om.

Men det är inte bara de bostadslösa som får betala ett högt pris för Sveriges absurda flyktingpolitik. De höga kostnader som den stora asylgivningen drar med sig drabbar också många andra samhälleliga behov. Det svenska försvaret urholkas som bekant alltmer. Sjuk- och åldringsvården, skolväsendet och vägarna är andra viktiga områden som stadigt försämrats under de senaste åren, antingen till följd av bristande resurser eller som resultat av den ökade belastning som flyktingströmmen inneburit.

Men flyktingarna tycks få kosta
forts sid 9

Amatörfotografer, se hit!

Vill ni förena nöje med nytta? Sverige-Kuriren bygger nu upp ett eget bildarkiv och behöver därför din hjälp med att få fram bilder som vi kan få publicera. Här du bilder som du tror att vi behöver kan du skicka dem till oss.

Kan du också hjälpa vår reportagegrupp med fotografering är vi tacksamma.

Kontakta oss gärna: S-K, Bildavd, Box 60015, 104 01 STOCKHOLM

Fyra väl läsvärda skrifter från SFFS

Kan Sverige överleva som "mångkulturellt" och "flerspråkigt" samhälle? Pris 35 kr

Kommunisternas heliga krig, av Jüri Lina Pris 95 kr

Sovjet hotar Sverige, av Jüri Lina Pris 45 kr

Ismernas baksida, av Gary Allen Pris 50 kr

Alla priser inkl frakt och porto!

Betalning sker till SFFS postgiro 17 54 14 - 2

SFFS, Box 314, 124 03 BANDHAGEN

(Vi har även tidningar, kassetter m.m.)

forts från sid 8

hur mycket som helst. I det fallet hörs egendomligt nog aldrig några krav på besparingar. I den nyligen framlagda budgetpropositionen begär regeringen för nästa budgetår 3,2 miljarder kronor till Invandrarverket, jämfört med 1,3 miljarder under innevarande budgetår. Det innebär en ökning på inte mindre än 150 procent - den största ökningen för någoyt viktigt anslag överhuvudtaget. Men anslaget till Invandrarverket är bara en liten del av de utgifter som flyktningarna för med sig. Räknar man in alla utgifter, inklusive kostnaden för att bygga bostäder åt flyktningarna, kommer man troligen upp i 10 miljarder. Det är

lika mycket som Sverige anslår till u-hjälpen.

Även den som anser att just Sverige av någon anledning har skyldighet att eftersätta egna behov till förmån för ekonomiska flyktingar från avlägsna kontinenter, borde fråga sig om den nuvarande politiken verkligen är riktig. Används våra resurser på ett optimalt sätt för att minska lidandet bland världens flyktingar? Eller skulle vi möjligen kunna använda dessa 10 miljarder på ett bättre sätt för att hjälpa flyktningarna?

Att ta hand om en flykting i Sverige, en enda flykting, kostar flera hundra tusen kronor. För det beloppet skulle vi helt uppenbart

kunna ge en effektiv hjälp åt 50, kanske 100 människor som nu lever under ofta mycket svåra förhållanden i de stora flyktinglägren i Afrika och Asien. Det är helt enkelt så att det är förhållandevis mycket dyrt att ta hand om flyktingar i Sverige och bereda dem den levnadstandard som vårt klimat och förhållandena i övrigt gör nödvändigt. Lägerflyktingarna i Afrika och Asien har dessutom egenskapen att vara verkliga flyktingar - till skillnad från alla de medel- och överklassinvandrare som nu strömmar in i Sverige och vilkas främsta syfte är att skaffa sig och sina anhängare en ekonomiskt bättre och tryggare tillvaro.

Argus

AIDS - BEKÄMPNINGENS SABOTÖRER

av Sven Davidson

I mitt tal i medborgarhuset den 6 juni 1987 snudade jag vid AIDS frågan och lovade att återkomma vid ett senare tillfälle.

HIV-smittan sprids för närvarande okontrollerat i Sverige och i världen. Många - kanske nästan alla - som har fått in viruset i kroppen, kommer förr eller senare att drabbas av immunbristsjukdomen aids och gå en plågsam död i förtid till mötes. I svensk debatt har integritetsproblemet förts fram som aids-politikens a och o. Skyddet av dem, som redan drabbats av HIV-virus förefaller viktigare, än att stoppa smittans fortsatta framfart.

Längst härvidlag har inte oväntat den liberala bonnertidningen Dagens Nyheter gått. I en rad högst anmärkningsvärda ledarkommentarer har tidningen propagerat för rätten att inte aids-testa sig. Om Dagens Nyheter lyckas i sitt uppsåt att legitimera, att inte ens potentiella smittspridare skall behöva testa sig, så är detta ingenting annat än ett **grovt sabotage mot den svenska folkhälsan**.

Många olika uppskattningar av aids-dödligheten har diskuterats av läkarvetenskapen. Från en begränsad världsepedemi av mindre omfattning än exempelvis spanska sjukan 1919 - till en katastrof som digerdöden, som drabbade världen i mitten på 1300-talet och som dödade mer än en tredjedel av befolkningen i Asien och Europa. Otänkbart är det inte, att aids kan resultera i ännu större dödlighet. Risken är, att om aids sprids, kan den komma att slå ut stora delar av befolkningen i industriländerna och den urbana befolkningen i U-länderna och följaktigen de grupper, som fått tillgång till högre utbildning. Sjukdomen kan alltså bli en total katastrof för utvecklingen i både den industriella världen och den tredje världen, om den inte hejdas.

Medeltidens människor var helt okunniga om orsakerna till digerdöden. Men både då och nu är man maktlös mot själva sjukdomen, när den väl har brutit ut. Konkurrensen, när det gäller att framställa ett vaccin är en faktor, som snabbt driver forskningen framåt. Men samtidigt skapas problem, genom att

publiceringen av data fördröjs. För de enskilda forskarna hägrar givetvis nobelpriset och andra utmärkelser. Frågan är, om inte den största insats som prisutdelarna skulle kunna göra vore att meddela, att något nobelpris inte kommer att delas ut för upptäckten av vaccin och motmedel mot aids. Konkurrensen mellan forskare, som förtiger sina rön för att vinna egna fördelar är förödande för möjligheten att nå snabba resultat.

När ett så genomreglerat land som Sverige tillåter prostituerade, som smittats av aids att fortsätta sin verksamhet, är detta ett tecken på **politiskt förfall**. När huset brinner, finns det inte tid för diskussioner om principen för räddningsverksamheten. Det gäller att få ut människorna levande och oskadda. I USA har idag den vanligaste infektionen hos nyfödda blivit HIV-smitta enligt pediatric aids-register. Här i Sverige finns idag i början på januari 1988 145 kända aids-fall och 1600 HIV-smittade kända på 8, 3 milj. människor. Men hur många, som **verkligen** är smittade är inte känt. Om det rör sig om 5 000 eller 10 000 bland de sexuellt aktiva. AIDS-spridningen tar sig inte ledigt. Den respekterar inte klämdagar, helgdagar eller kvarvarande semester. Tvärtom är det just nyårsafton, midsommarafton och liknande helger, som ovetande och hänsynslösa personer för smittan vidare.

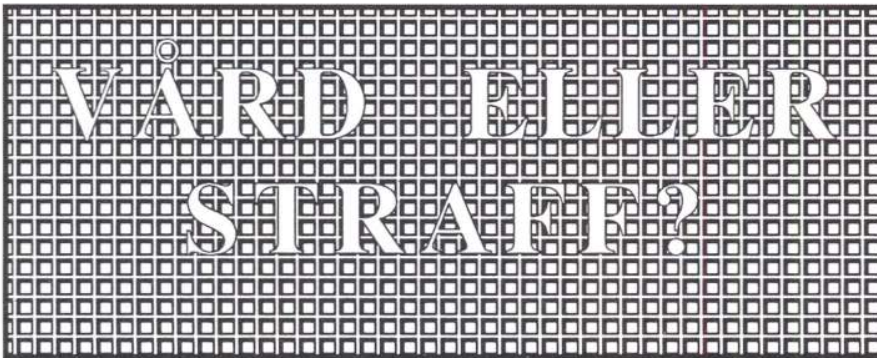
Ett totalstopp i spridningen kräver extraordinära åtgärder:

1. Omhändertagande på ett meningsfullt sätt av smittade narkomaner.
2. Effektiv spårning av alla blodmottagare av infektiösa produkter.
3. Omhändertagande av prostituerade, som veterligt är smittade och som misstänks vara smittade.

Allmänheten tror som vanligt, att läget är under kontroll - att forskarna forskar - att det finns gott om pengar - att vaccin snart görs i Sverige, och att problemen snart skall vara lösta. Men så är det inte.

Sveriges satsning på grundforskning 1987 var ca

forts sid 21

Vad händer med svenska brottslingar under den tid de avtjänar sina fängelsestraff?

Mördare och spioner sitter väl i alla fall i säkert förvar? Nej, tyvärr inte!

Världsfrånvända psykologer har med avancerade teorier lurat i våra politiker att man kan "vårda bort" kriminellt beteende. Man sitter och pratar snällt och förstående med exempelvis en våldtäktsmördare och "botar" honom. Sedan provas patientens/våldsförbrytarens goda vilja med permissioner och frigång.

Detta absurda förhållande på våra fängelser framträdde för svenska folket med chockerande tydlighet då den ökande spionen Stig Bergling rymde. Han fick permission för att - utan någon som helst bevakning - åka hem. De ansvariga på anstalten tyckte att "han ju hade skött sig så bra" och så hade han inte talat om för dem att han tänkte rymma. Det framkom även under debatten efter Berglings flykt att grova förbrytare alltså oftast rymmer, utan att psykologer och "fångvårdare" får veta detta i förväg.

Godtrogenheten hos dessa människor som bär ansvaret för "vården" av våra förbrytare är minst sagt skrämmande. Det är förvisso långt ifrån alla för-

brytare som rymmer under sin permission, men det faktum att **några** gör det bör räcka för att ifrågasätta det nuvarande fångvårdssystemet.

Här följer några synpunkter som för oss är självklarheter:

I fängelse sitter man för att man begått en grov brottslig handling. Främsta anledningen till att man sätter någon i fängelse bör vara att man vill skydda allmänheten från ett upprepande av brottet som personen ifråga begått.

Psykoterapi för brottslingar får inte bedrivas in absurdum. Terapi ska endast syfta till en anpassning till samhället "utanför murarna" och **behöver** inte alls omfatta permissioner o dyl.

Permissioner för riktigt grova brottslingar såsom styckmördare, knarkhajar, terrorister och våldtäktsmän borde vara en otänkbarhet.

Fackföreningar för förbrytare är med sin blotta existens ett hån mot den svenska arbetarrörelsen.

Halvering av strafftiden för gott uppförande är för generöst. Tidigast när tre fjärdedelar av strafftiden avverkats borde benådning komma ifråga.

Brottsloffren borde få mer samhälleligt stöd än brottslingarna. Brottslingarna ska för den skull inte behandlas inhumant men omtanken om deras offer måste av anständighets- och rättviseskäl väga tyngst.

Invandrare som begår grova brott i Sverige har missbrukat

den svenska gästfriheten och bör därför utvisas för tid och evighet.

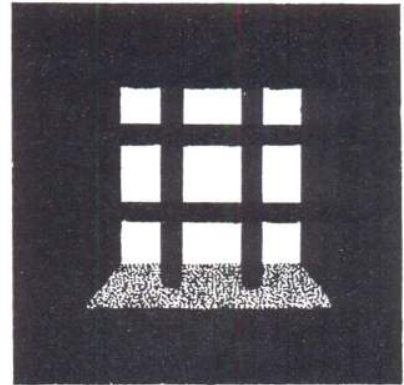
Glädjande nog berörs flera av ovanstående punkter i regeringens budgetproposition detta år. I propositionen heter det bl a att man ska intensifiera kampen mot narkotikan, våldet och den ekonomiska brottsligheten. För detta ändamål ska 150 nya polistjänster inrättas. Sedan skall även antalet aspiranter vid polis-högskolan ökas från nuvarande 300 till 360.

Vår nya justitieminister, Anna-Greta Leijon, har på sista tiden gjort flera yttranden i massmedia där hon säger sig vilja stödja brottsloffren och ge återfallsförbrytare hårdare straff. Även i budgetpropositionen får dessa förslag ett visst utrymme, men dock inga penninganslag! Nu ska man inte genast misstänka Leijon för röstfiske inför valet, jämfört med sina föregångare är hon faktiskt mer radikal. Men ensam är inte stark i politiska sammanhang, inte ens en "tuff" brud som Leijon. De "samhällsfilosofer" som bär ansvaret för dagens kriminalvård sitter fortfarande kvar på sina poster högt uppe i det svenska rättsmaskineriet, och **de** har knappast ändrat inställning till rättsproblemen.

**Sverigedemokraternas
automatiska telefonsvarare:**

08 42 25 32

(budskapet ändras regelbundet)

Finns det något vackrare ord? Finns det något mer missbrukat ord? Det är de vackraste ordens öde att bli de mest missbrukade. De används för att såsom granna fraser dölja banalitet och tanketomhet. De används också för att maskera de fulaste gärningar.

Hela världen erkänner numera - teoretiskt - friheten såsom något av det heligaste i människolivet, såsom ett av människornas okränkbaraste andliga värden. Därför finns det inget parti som inte vill värna om friheten, ingen makt som inte ställer sig i frihetens tjänst, inget krig som föres, inget våld som utövas annat än i frihetens namn. Det är en rörande endrökt.

Synd bara, att man har lite olika meningar om hur friheten bäst främjas. Och att man ännu inte kunnat komma överens om vad frihet egentligen är.

Vad är frihet? Kanske är det mer praktiskt att fråga: Vem är fri? Hur ser en fri människa ut, hur bär hon sig åt? På vad ser man, att en människa är fri?

Ungdomen har ett starkt frihetsbegär. Det är bra. Ve oss om ungdomen vore lätt kuvad, gärna bar bojar.

Men det är inte säkert, att ungdomens frihetsbegär alltid griper efter den verkliga friheten. Det finns ungdom som tror, att den visar sig riktigt fri genom att handla hänsynslöst, genom att inte

Frihet

Av Natanael Beskow
(Ur *Arbetarrörelsens bildningsideal* 1927)

fråga efter andras rättigheter eller andras känslor, genom att sätta sig över de enklaste lagar för samlivet mellan människor, genom att över huvud göra vad som faller en in.

Om en människa säger vi: "Ja, den där kan man tro om ungefär vad som helst". Och om en annan; "Han kan inte ha gjort detta, som man påstår om honom, det är omöjligt, han kan inte säga en osanning, han kan inte begå en låg handling." Vilken är mest fri? Den senare tycks ju vara mera bunden än den förre - alltså är väl den förre den mest fria av de två? Vi känner, att det inte är så.

Frihet måste bestå i något annat än att man gör vad som faller en in. Frihet kan inte vara detsamma som godtycke och obunden lag. I själva verket är lag ett villkor för frihet. Det skulle kunna falla någon in att säga: "Jag är en fri människa, jag bryr mig inte om de där dumma hälsolagarna - om jag vill supa, så super jag, om jag tycker det är besvärligt att

anstränga mina muskler, så latar jag mig, om jag inte har lust att sova och äta regelbundet, så bryr jag mig inte om det, och jag struntar i renlighet och frisk luft." Ja visst, han kan göra som han vill. men hur går det? Blir han en friare människa genom detta sätt att leva? Går det inte tvärtom? Han får, om han håller på en längre tid på det sättet, en kropp som blir en börda och ett hinder, han blir bunden på mångfaldiga vis. Medan däremot en som lever ett sunt, måttligt och hårdande liv har alla utsikter att länge äga en grupp, som är ett lydigt redskap och vapen i hans livs arbete och kamp.

Överallt i naturen kan vi iaktta, att det förhåller sig på samma sätt: endast i den mån som en varelse lever i överensstämmelse med de lagar som är nedlagda i dess väsen, kan densamma ta sina krafter i besittning, förverkliga sina möjligheter - vinna det största möjliga mått av frihet.

Ty någon obegränsad frihet finns inte. Varken för människan eller för någon annan varelse i den här världen.

Icke i det yttre. Men i det inre kan vi vinna en obegränsad frihet. Och det är denna frihet som har det största värdet.

Men så dåraktiga är människorna, att de flesta lägger större vikt vid den yttre frihet, som de endast kan vin-

na till en viss grad och som är av lägre värde, än vid den inre frihet, i vilken de kan nå hur långt som helst och som är av högre värde. När Giordano Bruno sitter sex år i inkquisitionens fängelse och i stället för att härigenom mjukna eller brytas, så att man kan få honom att förneka sin övertygelse, bara blir fastare och modigare och till sist, när dödsdomen avkunnats, svarar sina domare: "I som nu dömen mig, känner större rädsla än jag som dömes", så tvekar vi inte om vem som är den frie: den dödsdömda fången eller de mäktiga domarna. Men hur många av oss strävar på allvar efter den sortens frihet: friheten att ha en egen övertygelse och säga ut den fritt, friheten att följa sitt

eget samvete, friheten att vara trogen det bästa inom en själv, vad det än kostar och hur många som än är emot?

Vi talar om att vi vill ha tankefrihet, men hur många begagnar den frihet de har att tänka självständigt och fritt, ombundna partimeningar, slagord och fördomar? Vi kräver yttrandefrihet, men hur många är de som begagnar den frihet de har att alltid och överallt blott säga det som de innerst inne tänker, det som de vet är sant, hur illa det än upptas i den krets i vilken det säges? Vi fordrar såsom vår heligaste rätt samvetsfrihet, men hur många är de ibland oss, vilka begagnar den rätt, som ingen kan ta ifrån oss: att följa vårt samvetes bud, vil-

ka svårigheter och obehag det än kan leda till?

Frihet består inte i yttre ting. Den kan inte skänkas oss utifrån. Om vi också äga alla fri- och rättigheter i världen, kan vi vara de ofriaste människor. Visst måste vi kämpa för att de samhällsformer, under vilka vi lever, skall så mycket som möjligt främja och så litet som möjligt förhindra människornas utveckling till fria, självständiga, ansvarskännande personligheter. Men är människorna trälar i sitt inre, skall även de friaste samhällsformer tas i tjänst hos trälarnas ande. Vill vi grunda friheten på jorden varaktigt, så måste vi grunda den i människornas inre, envar i sitt eget samvete, sin egen tanke och sin egen vilja.

Hymn till Sverige

*Rikt är vårt Sverige med skördar och järn
och väldiga skogar som kräva sitt värn.
Guldfloren stiger.
Svenskstämman tiger.
Stormtung och hatfylld är världen.
Väktare, vart går nu färden?*

*Väckande, väldig är Nordlandets röst
och kraften från ovan, den ärliges tröst.
Allmakt, tänd åter det evigas låga
i millioner sovandes bröst,
att vi må vakna,
att vi må våga
strida för Dig, till våra levnads höst!*

C. E. Carlberg

Om det i politisk debatt saknas möjlighet att ifrågasätta och kritisera politiska beslut och uttalanden tror beslutsfattarna kanske att de både har rätt och folkets stöd. Skulle man sedan komma med motargument, så riskerar man att översköljas med invektiv. Så är fallet i Sydafrika frågan, där kan man inte ifrågasätta det ledande åsiktsetablissemangets ologiska resonemang, utan att bli stämplad som "rasist", trots att så icke är fallet.

Svartlistas

En av många diskussioner i Sydafrikafrågan som förs är bojkotten av musiker och artister. De som spelar i Sydafrika och Sun City kommer upp på FN:s svarta lista, vilket i princip innebär att dessa musiker och grupper skall vara svartlistade från vidare engagemang runtom i världen, därav begreppet svarta listan. Ni kommer säkert ihåg alla skrivelser, främst från Expressen, när den engelska gruppen Queen skulle komma hit och spela på Råsunda. De hade underlåtit sig att spela i Sun City och följdaktligen kommit upp på FN:s svarta lista. Queen bad om ursäkt i ett brev till FN och kunde därefter komma hit. Men detta räckte inte för ISAK, Isolera Sydafrika kommittén, som försökte förmå de som köpt biljett att bojkotta konserten. Men det gick i stöpet. De som hade köpt biljetter gick på konserten, för dem spelade det ingen roll att Queen hade spelat i Sun City.

Men det finns musiker som hyllas som kulturutbytare. De musiker och grupper som jag

har i åtanke är: Wham, J-M Jarre och Elton John. De har spelat i länder som härskas av en politisk doktrin, som har 100 miljoner män-

vilket det sällan är ifråga om bojkott, så skall inte bara de som spelat i Sydafrika bojkottas, utan även de som spelat i kommu-

Bojkott mot Sydafrika

niskoliv på sitt samvete. De har nämligen spelat i Sovjet och Kina. Dessa grupper har mig veterligen inte kommit upp på någon FN-lista för bojkott. Anledningen är det att det inte existerar någon sådan lista när det gäller engagemang i kommunistländer, vilket kan tyda på att det enligt FN är helt legitimt att stödja kommunistdiktaturer, ty det är precis vad de gör om de spelar i Sovjet, Kina eller andra kommunistländer. Fast det då kallas "givande kulturutbyte". Skall det följdaktligen vara någon logik i FN:s handlande,

nistdiktaturer.

HTF- Sydafrika

Som ni säkert känner till så har fackföreningarna krävt total bojkott gentemot Sydafrika en längre tid. En av deras motiveringar är att "vi måste visa solidaritet med våra svarta bröder i Sydafrika". En självklar fråga som man då ställer sig är: Hur mycket är fackföreningarna beredda att offra för denna solidaritet? Svaret är värre än de värsta farhågor jag hade. I HTF:s

(Handelstjänstemannaförbundet), tidning nr 11/86 säger Carl-Ejnar Blesser, ordförande i internationella gruppen inom HTF:s Stockholmsavdelning, i en intervju: "Facket måste säga ifrån mot förtryckarna i Sydafrika även om det skulle kosta våra medlemmar jobb". Detta uttalande visar att HTF sviker sina medlemmar om det gynnar föreningens politiska intressen utomlands. I detta avseende kan man, utan tillnärmelsevis överdrift, påstå att HTF:s verksamhet är landsförrädisk. Ty när man sätter utländska medborgare och utländska intressen före sitt eget folks intressen är detta i allra högsta grad landsförräderi.

Det är viktigt att följa utvecklingen för våra bröder och systrar i Sydafrika som inte utan att riskera livet kan gå till ett fackligt möte som vi här i Sverige, säger C-E Blesser vidare. Men vore det inte bättre om han följde utvecklingen för sina bröder och systrar i Sverige istället? För han är ändå med i en svensk fackförening, även om man kan börja undra efter hans uttalanden. Han avslutar intervjun med att säga att

forts sid 15

forts från sid 14

de viktigaste frågorna är fred, nedrustning och demokratiska rättigheter. Jag är den första att hålla med om detta. Men man kan inte bevara freden om man blandar sig i andra länders inre angelägenheter på det viset som fack-föreningarna gör i Sydafrika, det skapar bara misstro. Naturligtvis är nedrustning en sak vi skall sträva efter, men det skall inte vara en ensidig svensk nedrustning, det gynnar inte freden på något vis, snarare tvärtom. Själv-fallet är det även viktigt med demokrati. Men innan man åker världen över och försöker in-föra sin form av demokrati, vore det bättre om man först ordnade en demokrati värd namnet i sitt eget land.

ANC och kommunismen

När åsiktsmonopolet talar om den "svarta befrielsekampen", nämns ANC, African National Congress, allt som oftast. Men vad är ANC? Var står gruppen politiskt? Hur arbetar ANC? Dessa frågor är svåra att besvara, eftersom massmedia avsiktligt tiger om uppgifter som skadar ANC:s anseende. Men vissa uppgifter slinker dock igenom censurnätet, så man kan trots allt bilda sig en någorlunda korrekt bild av ANC. När man sedan har gjort det

förstår man varför massmedia försöker dölja fakta om gruppen, för det är ingen vacker bild man får av ANC.

Regeringspartiet i Sydafrika anklagar ANC för att vara kommunister och vägrar därför att inleda förhandlingar med gruppen. Organisationen ANC och de som går dess ärenden svarar att en del i ledningen är kommunister, men att de är ett fåtal. Men låt mig då kortfattat påminna er hur kommunisterna i Östeuropa kom till makten. De samarbetade med godtrogna socialdemokrater och småbrukarpartier. I de första valen efter andra världskriget gick de till val under gemensam lista med beteckningen Nationella Fronten eller Fosterländska Fronten. På så vis kunde inte folket rösta bort kommunisterna. När de sedan bildade regering fick kommunisterna strategiska poster inom armén och polisen. Sedan rensade de succesivt ut alla ickekommunister. Idag ser vi resultatet. En del tyder på att Sydafrika kan gå en liknande väg till mötes, trots att detta är mer en europeisk väg till kommunism. Vi skall även erinra oss om att kommunisterna aldrig har kommit till makten genom fria demokratiska val. Vidare har mig veterligen ANC aldrig försökt bli av med kommunisterna. Det kan betyda två saker.

1. De vill inte göra sig

av med kommunisterna.

2. De "fåtal kommunisterna" som finns i ANC styr redan gruppens handlande.

Båda alternativen talar ett så tydligt språk, att det är onödigt att vidare kommentera dem.

Spränger barn

Hur arbetar då ANC? Från att ha arbetat med ickevåld har nu gruppen övergått till att använda våldsmetoder, som kan liknas med det våld som alla kända terroristgrupper använder. Som ett talande exempel kan jag nämna att sex vita dog av en ANC-mina i december 1985. Två av dessa var kvinnor de andra fyra var barn mellan två och nio år. Det är väl en fin "befrielsegrupp", som spränger värnlösa kvinnor och barn i luften? Är det kanske två-åriga barn som ANC känner sig förtryckta av och försöker att befria sig ifrån? Om inte, varför sprängs då dessa i luften? Denna grupp får vidare miljontals kronor i stöd enbart från Sverige. Vad de andra västländerna och framför allt kommunistländerna ger i stöd är för mig okänt. Men trots att sådana här niddningsdåd kommer i dagen avbryter inte Sverige sitt penningstöd till ANC. Det är snarare så att pengarna rullar i

en stridare ström till nya minor, för att spränga nya oskyldiga barn i luften.

Svart makt

Låt oss leka med tanken att de vita avsätts från makten på ett eller annat sätt. Vad kommer då att hända? Nu visar de svarta utåt en total enighet mot de vita. Men vi skall erinra oss om att det ständigt pågår blodiga stamfejder mellan stamfolken Zulu och Sotho i det tysta. Dessa fejder har rötter långt tillbaka i tiden. I januari 1986 inträffade den värsta sammandrabbningen på länge. 300 personer deltog i striderna, som skördade ett 30-tal offer. Flera av dem hackades till döds med jordbruksredskap! Vad är det som tyder på att dessa fejder inte bryter ut på allvar när de svarta tar över, som i Rhodesia (nuvarande Zimbabwe)? Sydafrika-frågan har många likheter med Rhodesia-frågan på 70-talet. Det oresonliga hatet mot regeringen, den missvisande debatten, de svartas skenbara enighet osv. Det som skiljer är att boerna inte tänker ge sig utan kamp, om det så skall flyta blod. Har då inte massmedia och elittryckarna lärt sig någonting av Rhodesia? Tydligt inte. Där har ju stamfejderna brutit ut till ett regelrätt krig. Där har ju Shona, som har kommunismen som

forts sid 16

forts från sid 15

ideologi, förtyckt Ndbele i en grym en-partistat. Flera massgravar har också påträffats i landet. Allt för många skeenden pekar i samma riktning som Rhodesia för att man ska kunna tyda det på något annat sätt än att Sydafrika med största sannolikhet går samma öde till mötes.

Nej till bojkott

Som ni alla känner till har Sverige, sedan FN:s säkerhetsråd i februari inte godkände bindande sanktioner gentemot Sydafrika, beslutat att ensidigt bojkotta Sydafrika. Debatten om sveriges sydafrikapolitik har inte handlat om Sverige skall bojkotta eller inte, utan om Sverige skulle vänta på beslut från FN:s säkerhetsråd, eller omedelbart vidtaga sanktioner. Sommaren 1986, när debatten var som livligast, höjdes röster främst från ISAK om att Sverige borde gå samman med de andra nordiska länderna i kampen mot rasåtskillnadspolitik i Sydafrika. Men då manade regeringen till besinning och menade att Sverige skulle fortsätta att följa Undénlinjen, som i korthet innebär att Sverige endast skall delta i sanktioner som är bestämda av FN:s säkerhetsråd. Vidare ansåg regeringen att en ensidig svensk

bojkott även skulle innebära brott mot handelsavtalen inom GATT och ett brott mot folkrätten. I början av mars månad meddelades det dock att regeringen skulle gå emot sina egna argument som de så hårt hade kämpat för under sommaren 1986. Statsminister Ingvar Carlsson motiverar regeringens beslut med följande: I den ena vågskålen har vi den traditionella utrikespolitiken enligt Undénlinjen och i den andra vågskålen har vi kampen mot apartheid. Vi har funnit att den senare vågskålen väger tyngre och att tiden är mogen för ett principiellt beslut om isolerande sanktioner mot Sydafrika. (DN 3/3-87) Att 500-1000 arbetstillfällen i redan drabbade områden försvinner, har tydligen inte påverkat beslutet. Poängteras bör, att siffrorna som nämns är de som en arbetsgrupp i regeringskansliet framlade i slutet av november månad, varför man kan ta för troligt att antalet arbetstillfällen som försvinner är fler än vad arbetsgruppen redogjorde för. Det som jag förut påtalade om HTF gäller självfallet även här för regeringen, nämligen att när utländska intressen går före det egna folkets intresse är det landsförräderi. I den svenska handelsbojkotten skall även, vad jag kunnat utläsa av de skrivelser som förekommit i pres-

sen, nya investeringar för svenska företag med dotterbolag i Sydafrika stoppas. Det får till följd att svenska företag nere i Sydafrika förlorat konkurrenskraft gentemot konkurrenterna, som i många fall är sydafrikanska företag. Detta leder till att de sydafrikanska företagen stärker sin ställning i landet. Är det det regeringen eftersträvar med sin sydafrikapolitik? Knappast troligt, men resultatet blir trots allt det. Vidare kan en befogad fråga vara, om detta förfarande stärker Sveriges utrikespolitiska förtroende i omvärlden?

Hur bör då Sverige bedriva sin Sydafrikapolitik? När man talar om detta ämne bör man först ställa sig en del frågor, innan man uttalar sig. Har vi rätt att blanda oss i ett annat lands inre angelägenheter på det här viset? Skulle vi kunna tillåta ett annat land att handla likaledes mot vår nation? För att besvara dessa frågor skulle jag vilja ta hjälp av Östen Undén, som var utrikesminister 1945-1962. Han ställde en fråga som kan få råda som svar på våra frågor. "Vem har givit Sverige mandat att framträda

som moralens väktare gentemot andra stater?" Men borde då Sverige inte bojkotta Sydafrika om FN:s säkerhetsråd hade beslutat om bindande eller rekommenderat sanktioner gentemot Sydafrika? På en sådan fråga skulle mitt svar bli nej. Ty en sådan åktion har som mål att omkullvälta den vita regeringen och tillsätta en svart regering, som jag redovisat tidigare kommer den med största sannolikhet att vara kommuniststyrd, vilket med ännu större sannolikhet kommer att leda till en diktatur likt den i Zimbabwe och andra kommuniststyrda afrikanska stater.

Jag skulle vilja avsluta med att ännu en gång citera Undén från ett tal som han höll i slutet av 50-talet, angående just sanktioner gentemot Sydafrika. "Vi kan ha sympatier för frihetsrörelser i andra länder, men vi brukar varken våld eller påtryckningsmedel sådana som handelsbojkott för att åstadkomma ändringar i andra staters inre politik." Så skall en svensk utrikespolitik föras.

R. M.

TIDNINGSFONDEN

Stöd utgivningen av
Sverige-Kuriren!

Sätt in ett bidrag på postgiro 57 28 20 - 9
och märk talongen "tidningsfonden"!

Riket Runt

NYKÖPINGSBRO

Resturang och cafeteria

God mat, arbetsglädje och nöjda gäster

Riket runt är en serie artiklar om det vardagliga livet någonstans i Sverige

På E4:an strax söder om Nyköping har vår hunger fått oss att stanna till vid Nyköpingsbro, restaurang och cafeteria för en aldrig sinande ström av turister, långtradarchaufförer och andra bilburna resenärer. Ja, hit åker man ända från Stockholm bara för att få äta god mat serverad av trevlig

personal. Vi kände oss plötsligt riktigt hemma bland alla vänliga ansikten och tacksamma för den goda mat vi fick fylla våra hungriga magar med. Det var något speciellt med Nyköpingsbro. Vi var definitivt inte de första som upptäckt det, men bättre sent än aldrig.

Vi fick en pratstund med personalen och träffade först Peter, en alert och trevlig kille från Österrike. Han är förste man i restaurangen.

Nyköpingsbro är nog den största vägresteraurangen på hela E4:an och den mat vi bjuder på ligger långt framme, berättar han.

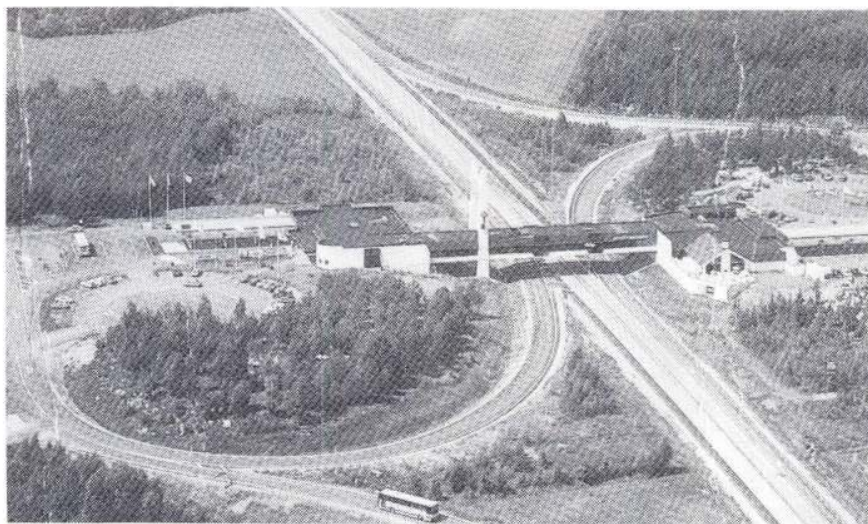
- Vi har två kök här. Restaurangen som är öppen mellan 11 - 21 är huvudkök. Cafeterian är vårt andra-kök och har öppet dygnet runt. Vi har tillagad mat här och i cafeterian har vi dagens rätt. Vi satsar hårt på kvalitet och fina råvaror.

Peter berättar vidare att man fått ta emot ett överraskande stort antal gäster och att man i början hade en del inkörningsproblem.

- Men, tilläger han glatt, nu fungerar det jättebra. Han säger att 85 - 90% av gästerna är helt nöjda och återkommer till restaurangen.

Anna arbetar tillsammans med Peter och hon gör allt för att gästerna ska trivas.

- Vi är positiva och gör vårt bästa, säger hon övertygande när vi pratar om det viktiga med god

Nyköpingsbro

service.

- Nästan alla gäster inne hos oss i värdshuset säger att maten är utsökt, servicen förträfflig och ger oss positiva kommentarer om läget. Men även om läget betyder mycket så är det ändå maten som betyder mest. Folk tycker att brobyggnaden är häftig, men om maten skulle smaka dåligt skulle inte gästerna återkomma. Mat och service är viktigast här. Gästerna trivs så bra att det finns de som åker ända från Stockholm

hit och äter för att det är så trevlig service och god mat.

Cafeteria

I cafeterian ser vi först Ingrid. Hon är fullt upptagen med sitt arbete med att snygga upp och plocka bort brickorna efter gästerna. Hon stortrivs på Nyköpingsbro och har jobbat här sedan invigningen i oktober 1986. Conny arbetar i kassan och började i augusti 1987, just när

forts sid 18

forts från sid 17

Lena gör iordning maten

högsäsongen var över.

Lenas mjuka vänlighet fick de många hungriga gästerna att visa sin uppskattning i ett lika vänligt "tack" när de fick tallriken i sina händer. Lena berättar att hon är en blandning av kocka, kallskänka och köksbiträde. Hon gick förut i skolan, treårig ekonomisk linje, men har nu hamnat ute i yrkeslivet.

- Jag tycker det är jätteroligt att jobba med människor, speciellt

här, där allt är så nytt. Folk är så positiva här och det är jättekul. Om någon skäller på oss är det inte alltid befogat, men vi vill alltid kundens bästa och rättar snabbt till alla fel.

Hon berättar om alla turister som kommer från hela världen och stannar till här.

De kommer ända från Tokyo, Spanien och Italien. De som kommer hit jämför ofta med andra ställen och då tycker de att Nyköpingsbro är bäst. En del säger att vi är lite dyrare än andra ställen, men när de går tycker de att det var värt det. Maten är bra och läget är fantastiskt.

- Av de vägkrogar jag varit på i Sverige, så tycker jag den här är finast, den mest storslagna, avslutar hon och skyndar vidare att fixa mat åt sina gäster.

Vi hittade en Lena till. Hennes huvudsakliga uppgifter består i att göra smörgåsar, fixa till sallader och laga mat.

- Här i cafeterian lagar vi inga grytor eller såser, det gör de i restaurangen. Jag värmer och steker maten här.

Lena berättar vidare om att det är mycket barnfamiljer här under helgerna. Sådana som kommer från stan (Nyköping). Under veckorna är det mest yrkesfolk.

Utsikt mot vägen

Vi arbetar i skift och ibland kan jobbet vara stressigt och hårt. Lena berättade att hon trivs att jobba med människor och gillar att jobba när det är mycket att göra. Och framför allt trivs hon på Nyköpingsbro. Det gjorde vi också. Stället är värt minst ett besök.

Men gör då inte samma misstag som vi gjorde:

Nyköpingsbro har två likadana ingångar och parkeringsplatser på varsin sida av E4:an. Vi gick ut på "fel" sida och hittade till vår förskräckelse inte bilen. Det tog 20 minuters letande innan vi fattade att den stod på en exakt likadan parkeringsplats på andra sidan vägen. Innan vi upptäckte det hade vi t o m hunnit ringa polisen och anmäla bilen stulen.

Riket runt red.

Kvinnor för Sverige (KFS)

Gå med i KFS. Vi lägger fram det kvinnliga perspektivet på nationalismen - men har även en avspänd sida med småmöten och fester.

Medlemsskap 50 kr Information 15 kr

Kvinnor för Sverige (KFS)

Box 20, 136 21 Haninge

Postgiro: 495 91 41 - 5

GÅ MED

ÄVEN DU!

Kultur

Wilhelm Peterson-Berger

(1867-1942)

Wilhelm Pettersson-Berger var en mycket kulturmedveten svensk nationalist, både som musiker, kritiker och debattör. "I likriktningens värld är den bångstyrige vårt sista hopp". Med de minnesvärda orden harangerades Peterson-Berger, då han på sin 70-årsdag vid en bankett på Strand Hotel i Stockholm blev föremål för de mest omfattande och storartade hyllningar som någonsin torde ha vederfarits en svensk musiker.

Han tillhörde den mångsidigt begåvade konstnärstyp som i lika hög grad behärskar musikens, dramatiken, konstfilosofens, kulturskribentens och kritikerns domäner. Han uppfattade sig dock först och främst som tonsättare. Som musikkritiker nådde P.B. tack vare sin omfattande humanistiska bildning och stilistiska förmåga ett varken förr eller senare skådat svenskt mästernivå. Studerar man P.B:s musikkritiska artiklar så konstaterar man snabbt med vilken originalitet och friskhet han skrev. Genom nyanseringarna och de okonventionella stilbrytningarna är denna stil en av de mest fängslande och intressanta från sin epok. P.B. satte den tyska musiken främst. För den franska hade han endast ett svalt intresse och den moderna som han kallade kakofonism, hatade han som pesten. Stilistiskt kom Wagner och Grieg att betyda mest för hans eget komponerande, men

till hans musikaliska gudar hörde även Beethoven och Brahms, Franz Berwald och August Söderman, vars omedelbara arvtagare han blev. Det leder en klar linje från Södermans körballader och skådelspelsmusik till P.B:s musikdramer. I förmågan att omsätta folkmusikaliska intryck i konstmusikalisk form är de jämbördiga men inte identiska. Till skillnad från Söderman vars melodier - även de vokala - har stark instrumental läggning, betraktade P.B. folkvisan som den egentliga grunden för hela sitt konstmusikaliska skapande.

Intresse för det nordiska

Att P.B. lät sig födas i Ångermanland, närmare bestämt i Ullånger, är ett besvärande faktum för varje lokalpatriotisk jämte. En viss tröst är dock att den sentida forskningen omsider kommit fram till, via Erik XIV, Olav den Helige och andra berömdheter på mödernets i 28 led, att P.B. kunde räkna släktskap med de jämtländska hövdingar som han diktat om i Arnljotdramat. Av sin mor fick Wilhelm Peterson-Berger sin första undervisning i musik, av fadern ärvde han sitt intresse för bokliga studier. Bl a var P.B. en topplev i grekiska. Under gymnasiståren i Umeå, dit familjen flyttat, började Wilhelm upptäcka den nordiska musiken. Han skaffade sig några av Griegs pianohäften, och de verkade för honom "först som ett rus, sedan

som ett uppvaknande till sol, sommar och friluftsliv." Han intresserade sig också för litteratur, från Björnsons dikter, romaner och noveller till Kielland, Ibsen, Strindberg och de svenska 80-talisterna A.U. Bååth och Ola Hansson. Han började själv dikta och komponera, blev ledare för gymnasistföreningens manskvartett och musikkapell och därtill redaktör för dess tidning Getingen. Intresset för Wagner, som han senare skulle ta på blodigt allvar, grundades i lekens tecken. I ett av Wilhelm Peterson-Berger arrangerat karnevalståg genom staden illustrerades begreppet wagnerism av sonen till stadens rikaste järnhandlare, utklädd till dam med oerhörda "plastiska" former, blåsande en barntrompet och skakande en skallra. "De goda umeborna förstod nog knappast vad damen föreställde", säger P.B. i sin ofullbordade självbiografi, men hade ofantligt roligt åt denna "allkonst", där särskilt turnyr och barm gav en god bild av det wagnerska musikdramats överväldigande storhet. Efter studentexamen kom P.B. in i organist- och kompositionsklasserna vid musikkonservatoriet i Stockholm. Trots vissa musikaliska kontroverser med lärarna var P.B. tacksam för de grundliga insikter han fick i den sk klassiska musiken och för alla konserter han fick tillfälle att höra. Den största upplevelsena var Sverigepremiären på Mästersångarna den 2 april 1887, då hans Wagnerbeundran slog ut i full låga. Han försummade sina lektioner i flera

forts sid 20

forts från sid 19

dagar och drev omkring på gatorna i ett lyckorus. Efter avlagd organistexamen tillbragte P.B. ett år i Dresden, där han studerade den efterwagnerska orkesterbehandlingen för den gamle hovorganisten och operakompositören Edmunds Kretschmer. Från Dresden återvände han till Umeå och fick till en början bo kvar i föräldrahemmet och komponera i full frihet. Han gav också pianolektioner åt borgerskapets döttrar. Men han skulle snart få mera maktpåliggande uppgifter: Musikk lärare vid stadens båda högre läroanstalter och naturligtvis dirigent för musiksällskapets kör och orkester. Han gjorde också ett försök att införa den nymoderna sporten tennis i Umeå. Han lärde ut konsten på Nytorget, begäpad av stadens befolkning, som nog tyckte att den unge musikk läraren hade kuriösa idéer. Ett par år senare väckte han förvåning med ett Frösöblomster under den ovanliga titeln Lawntennis!

Musikkritiker och wagnerregissör

1895 drabbades Stockholms musikk liv av P.B. eller T som han till en början kallade sig. Dagens Nyheter hade med ens fått en musikkritiker av ovanligt slag. Trots sin ungdom, 28 år fyllda, hade han bestämda välgrundade meningar om musik och hade redan låtit tala om sig i egenskap av tonsättare. 1896 kom det första häftet av Frösöblomster, varmed han fullständigt slog igenom, och man väntade ivrigt på hans första stora verk, operan Ran. Då teaterkungen Albert Ranft temporärt fick överta operaledningen på entreprenad engagerades P.B. för en treårsperiod som regissör för Wagnerrepertoaren, en uppgift för vilken han med fog ansågs lämplig. Den svenska urpremiären på Tristan och Isolde i

januari 1910 blev också en stor framgång, inte minst på grund av P.-B:s mästertliga textöversättning. Djupt rotad i den andliga skandinavismen och den svenska nittitalismen gjorde sig P.B. till tolk för den folkliga och nationella traditionen. Med hembygden, naturen - för honom i synnerhet Jämtland - och den romantiska känslan som främsta element. P.B. fascinerades också av det antika dramat, Wagners etik och kulturfilosofen och Wagnerskriftställaren Houston Stewart Chamberlains ras- och klimatteorier. P.B. var - trots att han inte i vedertagen mening betraktade sig som romantiker - en av den svenska musikkaliska nationalromantikens främsta och kanske mest typiska företrädare inom musiken. Hans omfattande och mångsidiga verksamhet har haft ett avsevärt inflytande på svenskt musikk liv. Wagner var för P.B. av stor betydelse både som musikkalisk-dramatisk impulsgivare och som tänkare. P.B. betraktade Wagner som skapare av en Hegelinfluerad kultursyntes av arvet från antiken och de germanska särdragen.

70-årsdagen blev P.B:s sista egentliga kontakt med det pulserande storstadsliv som han lämnat. 75-årsdagen tillbringade han i sin villa Sommarhagen, som han efter egna anvisningar låtit bygga och inreda i en från Norge införd fornnordisk stil - kanske hade han inspirerats av gamla vikingasalar. Nästa evenemang inträffade inte förrän på 100-årsdagen av hans födelse, då bl a andra akten ur Arnljot framfördes vid en festföreställning på Operan. En recensent råkade skriva att den reviderade instrumentationen klingade alldeles utmärkt. Detta var emellertid fel. Man hade återgått till det ursprungliga partituret, vilket meddelades i en dementi någon dag senare. - Då log säkert P.B. i

sin himmel.

Diskografi: (Urval)

- Frösöblomster
- Operan Ran (1903) som är mycket influerad av Tannhäuser
- Musikkdramat Arnljot (1910)
- Lustspelet Domedagsprofeterna (1919)
- Det musikkaliska sagodramat Adils och Elisiv (1927), där P.B. nådde en syntes av allt vad han ville uttrycka i musikkdramats form. Musiken, liksom lyriken, äger en sval, förändligad skönhet, talsången har förlänats en kantablare utformning, karakteristiken av de skiftande ämnesvärldarna är träffsäker och folktonens melos är här mera förädlad än kanske någonsin tidigare i tonsättarens produktion. Flera av vokalverken är också att rekommendera. Ett par lysande exempel är tonsättningarna av Erik Axel Karlfeldt och Verner von Heidenstam.

**Skriv till oss med
synpunkter och
förslag!
Sverige-Kuriren
Box 60015
104 01 STHLM**

Skivrecension

Åsa Jinder: Hyllning till livet

Åsa Jinder är en av de få musiker som utnyttjar den moderna tekniken på rätt sätt. Med friskt mod blandar hon syntherzeisers och digitala trummor med den uråldriga nyckelharpan.

Denna blandning av gammalt och nytt blir mycket vacker musik.

I låten "Älvorna dansar" kan man riktigt föreställa sig de hemlighetsfulla, vackra älvorna dansa i ring, djupt inne i skogen.

"Con Anima" är ett stycke starkt präglad av gammal svensk folkmusik. Den känns livlig och glädjefull på ett vemodigt sätt. När man lyssnar på Åsa Jinder's skiva blir man så mättad på sinnensrika och förtrollade bilder att man till slut knappt kan skilja det vemodiga från det livligt vackra.

"Hyllning till livet" kan faktiskt närmast liknas vid signaturen till en julkalender, och riktigt doftar tallbarr, morgondagg, mossor, troll och mystik.

"Storbäcken" presenterar ett par ödesmättade trummor i kombination med elgitarr och Åsa's vackra nyckelharpa. Man drömmer sig bort till värmlands skogar, skånes gröna slätter och midsommar i dalarna.

Hennes tolkning av nationalsången, "Du gamla Du fria" är så stämningsfull, att har man inte känt sig högtidlig förut så gör man det nu.

Visst har skivan sina tråkigare sidor också, men dem märker man knappt bland alla upplevelser och intryck. Åsa's LP "Hyllning till livet" rekommenderas härmed med varmt hjärta till de som i fantasin vill företa en resa bland granskogar och skärgårdsvikar till ackompanjemang av klockrena, förtrollande toner.

Musik för patrioter!

Ultima Thule's EP-skiva

*Sverige, Sverige
fosterland*

Pris 35 kr

Sverigedemokraterna
Postgiro 57 28 20-9

forts från sid 10

13 miljoner. Av dessa har endast fyra miljoner betalats ut. Resten väntar på departements- eller andra beslut. Satsningen borde vara minst tio gånger så stor.

Ett litet hopp har uppstått genom en ny medicin, den s k AZT. Försök har gjorts med ett femtiotal patienter i Stockholm. Medicinen ger emellertid starka biverkningar. Benmärgen påverkas, och de vita blodkropparna blir färre. Ibland uppstår blodbrist, och man måste sätta in blodtransfusioner. Emellertid tycks AZT hindra HIV-viruset att föröka sig i kroppen, och eventuellt kan patienterna bli

mindre smittsamma. Resultatet återstår att se efter stora tester i hela Norden nu under våren 1988.

Smittskyddslagen har emellertid inte hindrat smittspridningen hittills. Den lamslagna narkomanvården ledde till en snabbt ökad smittspridning. Under 1987 har den heterosexuella smittspridningen ökat procentuellt mer än i grupperna homosexuella och narkotikamissbrukare.

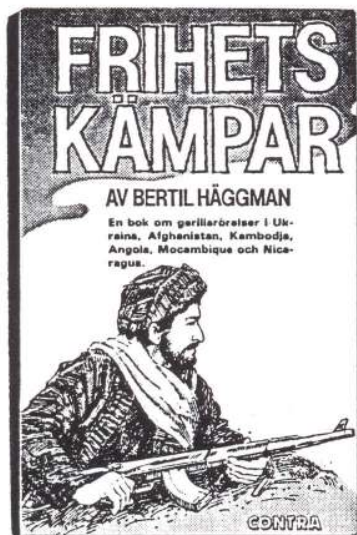
Vi kommer aldrig att få någonting gratis. Det måste skapas nya strategier, ökat stöd till forskargrupperna och hårdare ingripanden från samhällets sida.

BOKMALEN RECENSERAR

Frihetskämpar

Boken "Frihetskämpar" handlar inte om Ingvar Carlsson. I boken skildras hur beslutsamma folk, världen över, kämpar med vapen i hand för varje tum av sitt territorium mot sovjetimperialismen. Särskilt intressant är kanske kapitlet om kriget i Angola som ju blev aktuellt i samband med att befrielseerörelsen UNITA tog två svenskar som fångar när de åkte i en av den kommunistiska regimens militärkonvojer. Synen på Nicaragua däremot är kanske något onyanserad. Visserligen har Sandinisterna alltmer förvandlat Nicaragua till en totalitär Sovjet-satellit men endast detta faktum ger inte rebellrörelsen kontras någon demokratisk trovärdighet. Tvärtom så har flera ledande befälhavare i de många kontras fraktionerna ett förflutet i den högerextremistiska diktatur som tidigare rådde under general Somoza. För demokrati och oberoende kämpar däremot folket i Afghanistan. Deras långa kamp - ända sedan december - 79 - förtjänar ordentligt med utrymme i varje bok om Sovjetimperialismen. I "Frihetskämpar" framställs de Sovjetiska härjningarna på ett sakligt och informativt sätt. I slutet av boken finns även adressen till en organisation som samlar in pengar till moderna vapen till gerillan i Afghanistan. Boken "Frihetskämpar" kan läsas med behållning av varje svensk patriot och kan beställas från Gjallarhornets bokservice för 70 kronor.

Röd Fron...

Va fan?!? Dom här dumma svenskarna hajjar ju inte sitt eget bästa ju. Om vi ska lyckas grejja en stat som Sovjet, där bara Marx' å Trotskys läror råder, så får dom väl hålla käft å inte hålla på å snacka om svensk kultur å frihet å sån't där skit!!!...

Läs skriften

Engelbrekts befrielsekrig

Pris 25 kr
Sverigedemokraterna
Postgiro 57 28 20 - 9

Detta vill Sverigedemokraterna

- Införa beslutande folkomröstningar i stora för nationen framtidsavgörande frågor.
- Ett näringsliv med starkt stöd och uppmuntran åt småföretagsamheten - inte minst inom familjejordbruken. Sverige bör begränsa importen av sådana produkter som kan produceras här i landet.
- Ett starkare försvar med förbättrad militär utbildning. Starkt hemvärn och hemskydd.
- Skärpta straff för grova och upprepade brott. Villkorliga frigivningar och permissioner skall ej tillåtas. Offren för brottsligheten skall få ökat stöd.
- Folkhemmet, där alla äldre, sjuka och handikappade eller på andra sätt arbetsoföra omhändertas för en betryggande försörjning, måste bevaras. Samhället ska ta ansvar för de äldre, för pensionärerna, som ofta under strävsamma villkor tjänat och byggt upp vårt land.
- Samhället måste verka för att ge starkt stöd till flerbarnsfamiljer och underlätta hemarbete för de som vill. Familjens status i samhället måste höjas. Antalet aborter måste begränsas starkt.
- Sverige måste kraftigt begränsa invandringen och ge invandrare möjligheter att återflytta till sina hemländer.
- Undervisningen i skolan skall ge extra tyngd åt vägledande etiska principer, så att eleverna från början lär sig att visa ärlighet, hänsyn och god kamratanda. Ett kulturmedvetande skall grundläggas och en gedigen kunskap om vårt kulturella arv och vår historia, liksom goda kunskaper i svenska språket ska prioriteras i skolan.
- Ge medborgarna frihet att bilda egna radio- och TV-bolag, både lokalt och på riksnivå, så långt detta är tekniskt möjligt.
- Nationella konstskatter och andra för nationen värdefulla kulturskatter skall behållas inom landet och ej få säljas på export.

Bli medlem Du också!

Medlemskap, kalenderår, 100 kr
Medlemskap 2 år, 175 kr
Medlemskap 5 år, 400 kr
SD-paket, 300 kr (Innehåller: Medlemsavgift, prenumeration 6 nr S-K, 3 småskrifter, 1 skiva, 1 bunt klistermärken och flygblad)

Sverigedemokraterna,
Box 60015, 104 01 STOCKHOLM

Använd alltid postgiro 57 28 20 -9.
Vi är även i behov av ekonomiska bidrag för att verksamheten skall kunna utvecklas ytterligare.

Fosterlandet åter

Många svenskar flyr från en outhärdlig verklighet med hjälp av den njutning materialismen förmår skänka. Att söka glömska i en värld av drömmar och illusioner är behagligt i tider av ekonomisk och politisk kris. I rastlös egocentricitet

jagar de ständigt nya upplevelser, för att slippa ta ställning till de egentliga orsakerna till arbetslöshet, bostadsbrist, växande köer till sjukvård och utbildning. Det är lätt för ett skrupelfritt samhälle att utnyttja och manipulera isolerade, olyckliga storstadsmänniskor. Med bröd och skådespel köps ett passiverat folks tystnad. Människan föds och dör ensam. Ofta innebär tillvaron ett stort lidande. Spelar det någon roll för en anonym svensk, som om några decennier är död och glömd, huruvida Sverige så småningom exploderar i ett kaos av inbördeskrig och blodiga raskravaller? Varje människa äger skyldigheter gentemot sitt fädernesland. Ingen svensk kan befrias från sitt ansvar för sveriges framtid, oavsett hur plågsamma uppoffringarna än ter sig. En stark, självständigt tänkande individ utgör ett hot mot den bestående samhällsordningen. Det är medvetna svenskers uppgift att informera sina politiskt ännu

oväckta landsmän om att de tvingas leva i ett bedrägeri. Vi fosterlandsälskande svenskar måste visa att det existerar effektiva alternativ till det nuvarande korrumperade samhällssystemet, och att mod och nationellt engagemang, i stället för rädsla och likgiltighet, är nödvändiga vapen i den svenska befrielsekampen.

Det är den svenska arbetarklassen och den svenska arbetarklassens barn som förlorat mest på de gångna årens ansvarslösa invandrings- och flyktingpolitik. Naiva och fega svenska politiker och byråkrater, som grovt profiterat på invandringen, uppmanar hårt arbetande, skattetyngda svenskar att visa solidaritet med Mellanösterns besuttna medel- och överklass. Medan svenska ungdomar saknar arbete, bostad och framtidstro i sitt eget land, kräver ett privilegierat frälse av välbeställda främlingar allt större bidrag i det svenska folkhemmet. Sverige styrs av

förrädare och medlöpare som sålt sitt fosterland billigt till fräcka internationella lycksökare och skojare, som med hjälp av mutor och mygel genomskådat att svensk flyktingpolitik urartat till ett rent geschäft, där asylrätt heter pengar.

Kompromissernas tid är förbi. Sanningens och upprättelsens ögonblick nalkas. Morgondagen tillhör oss. Vi svenskar, som i tysthet lidit och förödmjukats under internationalismens förtryck, kräver vårt fosterland åter. Den välfärdsstat som byggts av oss svenskar skall tillhöra vårt folk. Det land, som våra förfäder offrat liv och blod för att försvara, skall överlämnas i rättmätigt arv till kommande generationers svenska barn. I krigstid är det lokalbefolkningens plikt att med alla till buds stående medel bekämpa den främmande ockupationsmaktens terror. I dagens Sverige stämplas tappra svenska patrioter som förbrytare av en förräddarregering.

Varje nation har en speciell historisk uppgift. Varje människa och varje folk måste lära sig att vandra sin egen väg mot frälsning eller förtappelse. Den väg vi svenskar väljer kommer slutgiltigt och för all framtid att avgöra sveriges öde.